

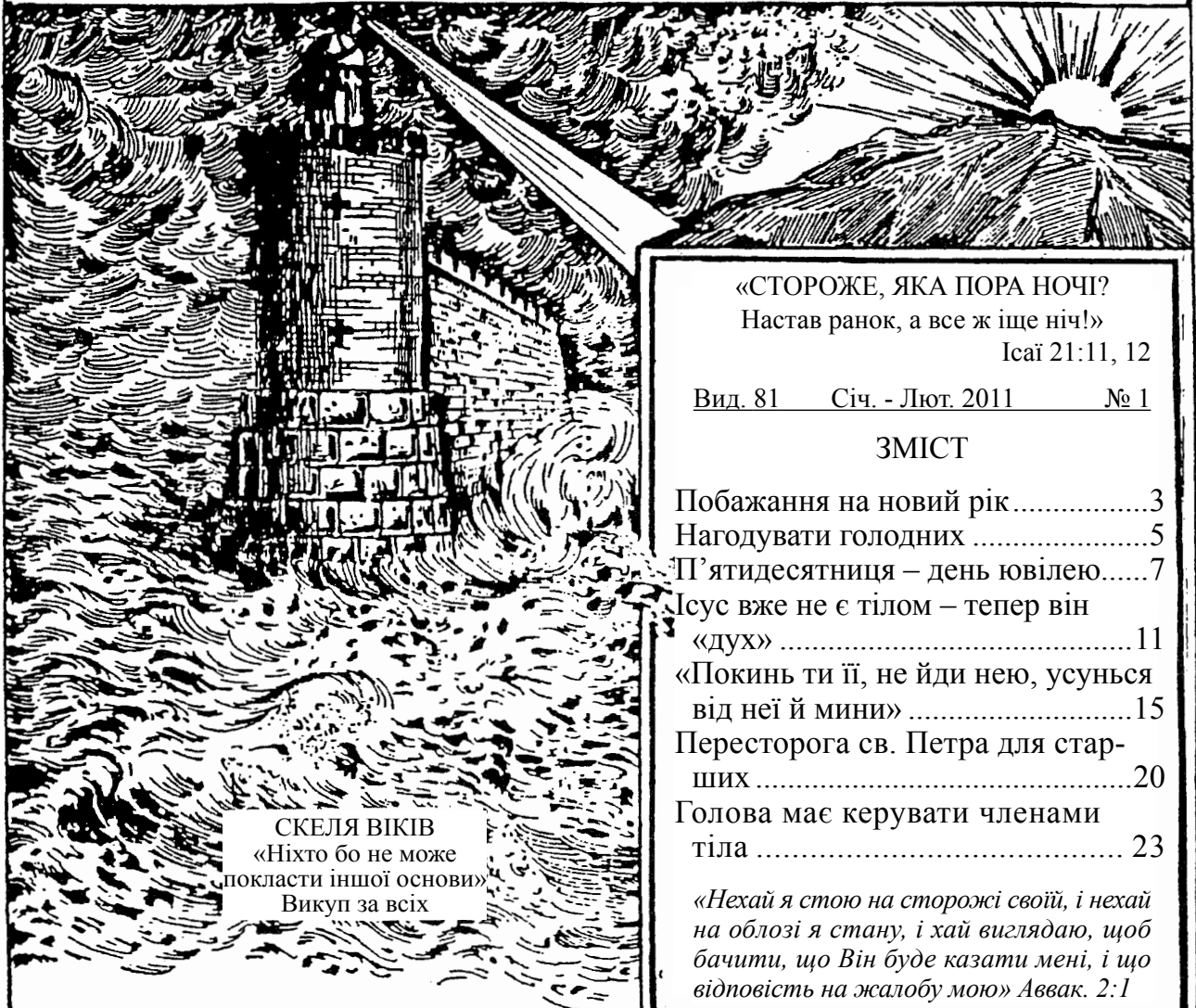

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 81 Січ. - Лют. 2011 № 1

ЗМІСТ

Побажання на новий рік.....	3
Нагодувати голодних	5
П'ятидесятниця – день ювілею.....	7
Ісус вже не є тілом – тепер він «дух»	11
«Покинь ти її, не йди нею, усунься від неї й мина»	15
Пересторога св. Петра для стар- ших	20
Голова має керувати членами тіла	23

*«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1*

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках “Зоріння Нової Доби”. Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ПОБАЖАННЯ НА НОВИЙ РІК

Улюблені читачі, з серцем, повним вдячності, ми прагнемо розповісти про божественні милості року, що саме закінчився. Двадцять третій Псалом виражає наші почуття. Господь люб'язно продовжував з дбайливістю вести Свої вівці до тихих вод та на соковиті зелені пасовища Своєї правди. Наш стіл містив щедро та подостатком страв благодаті і знання – навіть в присутності наших ворогів, котрими часом були ті, хто поруч і хто нам дорогий, – ворогів правди, через те, що їх засліпив великий ворог, сатана. І ми знаємо з ваших листів, таких дорогих для нас, отриманих протягом року, що пережите нами було також вашою часткою.

І ось зараз, на світанні нового року, ми відчуваємо, що можемо застосувати до себе і до всіх Божих посвячених осіб слова останнього вірша цього Псалму: «Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи». Отож улюблені, не тільки оцінюймо щедроти нашого «столу», але й харчуймося щораз більше дорогоцінною правдою і намагаймося більше використовувати силу, яку цей харч дає, працюючи в Христовій службі, щоб ми могли статися більш «сильними в Господі і в силі Його могутності».

R1171 (1890 p.)

При закінченні ще одного року ми оглядаємось в минуле і дивимось в майбутнє.

Рік, що відійшов у минуле, надовго запам'ятається багатьом нашим читачам як рік,

в якому вони здобули знання Божого слова та виявленого в ньому милостивого плану. Для декого він був повним випробувань, де великий Перетоплювач та Очищувач тримав їх в печі, щоб відділити жужелицю від золота, щоб вони віддзеркалювали Його образ (Мал. 3: 3). Щасливі ті, котрі після випробування вогнем не виявилися «легенькими», але ще міцніше утвердили своє серце в правді; котрі полишили традиції людей і захопилися міцніше, ніж будь-коли досі, Божою милості в Христі Ісусі, нашому Господі.

Дивлячись вперед, ми можемо сподіватися продовження такої праці, аж кожна частина будівлі нашої віри буде випробувана, і дерево, сіно та солома згорять, бо «буде виявлене діло кожного, бо виявить день [що зараз вже є]» (Мал. 4: 1; 1 Кор. 3: 13-15). Якщо в минулому ваша будівля встояла у випробуванні і не зруйнувалася, радійте; але далі з трепетом пам'ятайте, що всі випробування ще не закінчилися. «Не будьте зарозумілі, але бійтеся». «Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти». Якщо в вашій будівлі є щось, що не зможе устояти проти вогню, воно має згинуть: швидко замініть його тим, що тривке.

Якщо чогось бракує вашому посвяченню – якщо в чомусь є свавілля, якого ви не позбулися і яке не погоджується з Божою волею, – зверніть на це увагу, бо Він це виявить. Якщо вас, як одну з Його коштовностей, полірують, щоб випромінювати Його світло, вважайте,

щоб в вас не було жодного свавілля, яке, як пісок, може завдати подряпин і зіпсувати вашу красу і можливість бути прийнятими Ним тоді, коли Він доповнюватиме число Своїх коштовностей.

Малоймовірно, щоб в цьому році було менше випробувань, клопотів та труднощів на «вузькому шляху», аніж в тому, який закінчився. Швидше всього піч стане ще більш гарячою. Однак пам'ятаймо, що чим більші наші труднощі, тим більше благодаті «для своєчасної допомоги», за якою ми маємо привілей звертатися до «престолу небесної благодаті». Пригадайте собі слова: «Досить тобі Моєї благодаті» і «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування», знаючи, що вони, трапившись, достачать для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги.

Минулий рік познайомив нас зі ще більшою кількістю тих, хто жертвує себе (зі священниками – 1 Петр. 2: 9, бо левити не приносили жертв), ніж ми знали досі. Чоловіки та жінки не лише не рахуються з небезпекою, але й віддають свій посвячений час, кошти, таланти та репутацію, щоб поширювати «радість велику, що станеться людям усім». Через ці посвячені знаряддя правда сягає інших овець стада, котрі голодували та були готові загинути в дорозі без її підтримуючої сили. Ці методи та зусилля отримали щедre благословення – не лише накормивши та підбадьоривши голодних, але й зростивши та розвинувши зайнятих. Кожне зусилля в Господній службі, зроблене для Господа, неодмінно принесе відповідну нагороду та благословення для серця працюючого.

Рік, який почався, пропонує нові нагоди жертвовної служби. Ніхто не повинен впадати у відчай від протистояння і від того, що мало слухають наше послання – нашу Євангелію. Мало хто має «вуха слухати» і лише їх можна

сподіватися досягти. Якщо ви коли-небудь відчуваєте знеохочення, пригадайте собі, як було з Учителем. Якщо більшість слухала Його слова, то можете сподіватись, що і ваші слухатимуть. Але як більшість відкидала Його слова, то відкинуть і ваші. Якщо вони називали Учителя Вельзевулом, то чого сподіватися нам? Достатньо, щоб учень був як його Господь (Мт. 10: 25; Ів. 13: 16). Тоді, з вдячністю за минуле та теперішнє і зі щирою молитвою та з надією на майбутнє, йдімо ще певніше, підперезані усією Божою зброєю, з поясом правди та довір'я. Хапаючи ще міцніше наш щит віри для певного захисту та меч Духа – Його Слово – в руки, намагаємось вести добрий бій віри, доки не закінчимо дану нам працю, щоб бути серед тих, хто вважатиметься гідним ввійти в радість свого Господа. *R571 (1884 p.)*

Початок року застав весь світ в стані фінансового застою, який, мабуть, ще погіршиться, перш ніж прийде покращення. Оскільки нам дано натяк в Святому Письмі, що День Господньої присутності буде часом горя, якого не було відколи існують люди, дехто схильний сподіватися надто багато і надто швидко. Це тенденція, якої всім треба берегтися.

Ми ані на мить не повинні губити з-перед очей влучну ілюстрацію горя цього дня, дану апостолами і записану в 1 Сол. 5: 3. На основі цієї ілюстрації ми повинні сподіватися горя та клопотів народів у вигляді спазмів; вони поступово ставатимуть більш частими і більш серйозними, аж досягнуть кульмінації, змальованої пророком, і закінчатся смертю нинішніх систем та визволенням дітей цього світу до Нового та кращого «золотого» Тисячолітнього віку, в якому Цар праведності пануватиме та царюватиме як Господь всіх, благословляючи всі народи землі.

Для тих, хто вчинив Господа, Всемогутнього, своїм притулком та мешканням,

ми скажемо: «Надійся на Господа й добре чини»; «Він випроводить, немов світло, твою справедливість, а правду твою немов південь». В зв'язку з цим радимо вам уважно вивчити Псалом 37: 1-19 та весь 91-й Псалом. Зміцніться, озбройтеся і зодягніться в усю Божу зброю, пам'ятаючи про свою участь в конфлікті цього дня: це не боротьба з тілом і кров'ю, але з духовною темрявою і піднебесними (владними, тобто діяльними) духами злоби, а також з вогняними стрілами злого.

Чим більше ви бачите наближення цього дня, тим більше «зміцніть руки охлялі, і підкріпіть спотикливі коліна! Скажіть тим, що вони боязливого серця: БУДЬТЕ МІЦНІ, НЕ ЛЯКАЙТЕСЬ! Ось ваш Бог, помста прийде, як Божа відплата, Він прийде й спасе вас». Знаки цих днів помсти і відплати є вірними знаками Господньої присутності і того, що наше відкуплення, визволення, вивищення і благословення світу наблизилося.

R707 (1885 p.)

НАГОДУВАТИ ГОЛОДНИХ

Івана 6: 1-14

«Я – хліб життя» (Івана 6: 35).

«Після того», – каже Іван; і різні події, пов'язані з цим, показують, що минув майже рік після чуда і проповіді з нашої останньої лекції. Треба зрозуміти, що Євангелія Івана не претендує на те, щоб бути повним записом сказаного та зробленого нашим Господом. Здається, що її написали після інших Євангелій. Іван, мабуть, знову зібрав факти, які в цілому або частинами були пропущені іншими, і його Євангелія наводить деякі дуже цікаві події, молитви та проповіді, пропуск яких був би серйозною втратою для нас. Отже, бачимо як Бог діє різними шляхами для досягнення Своєї цілі. Він міг чудесним чином вжити будь-кого з євангелістів, щоб дати повний і детальний опис, але Він вважав за краще дозволити кожному висловитися по-своєму і представити подробиці в чотирьох оповіданнях замість одного.

Власне такий спосіб дозволив більше досліджувати Писання і більше звернув увагу Господнього народу на різні подробиці. Ми повинні пам'ятати, що хоча дозволялася вільність, однак справа перебувала під божественною опікою та наглядом для того, щоб описи в своєму змісті не містили помилок. Апостоли настільки були під божественним керівництвом та захистом від обману та

хибного викладення, що ми можемо поклатися на обітницю нашого Господа про те, що все, що апостоли зв'язали або розв'язали на землі, є зв'язане або розв'язане на небі. Лише напередодні звістка досягла нашого Господа та Його учнів, що Івану Христителю відтяли голову, і коли «Ісус те почув, Він відплив звідти човном у місце пустинне й самотнє» (Мт. 14: 13). Наш Господь віддалився, мабуть, частково тому, щоб мати можливість подумати наодинці і порадитися зі Своїми учнями, котрі, безперечно, були вельми схвильовані цими новинами і потребували Його заспокійливого впливу та запевнення, що Ірод не має жодної влади над Ним або над ними, хіба що це може бути дозволене Отцем. Пустинне місце, куди вони пішли, було одразу за межами володарювання Ірода, близько Віфсаїди. Той факт, що розмова нашого Господа з учнями мала заспокійливий та зміцнюючий вплив, видно з того, що вони тієї ж ночі повернулися до Галілеї, території Ірода.

Коли вони отак спокійно перебували на схилі гори на північно-східному узбережжі Галілейського моря, то спостерегли «багато народу». Стільки зібраних можна приписати факту, що наближалася пора свята Пасхи, і за звичаєм великі натовпи побожних людей

паломничали до Єрусалиму.

З інших Євангелій дізнаємось про те, що той день Він провів, зціляючи хворих з натовпу і проповідуючи їм про справи Божого Царства, і що надвечір людей чудовим чином накормили п'ятьма ячмінними хлібами та двома малими рибинами – та ще й залишилося дванадцять кошів решток (Мт. 14: 15; Мр. 6: 34; Лк. 9: 11). Суттєво відмітити, що Євангелії не виставляють напоказ великодушність та доброту нашого Господа, а задовольняються викладенням простих фактів. Однак ці факти дають достатнє свідoctво усім, хто має очі, щоб бачити, показуючи їм «славу Його, славу як Однородженого від Отця», повного благодаті та правди. Тут, наприклад, ми зауважуємо факт, що Він перш за все шукав спокою та самоти зі Своїми учнями, та коли побачив натовп, то «змилюсердивсь над ними»: не міг втриматись, щоб не віддати їм Свої життєві сили, коли лікував їхні недуги, виливав олію та вино правди, вгамовував їхній голод та спрагу серця добрими обітницями Царства і, врешті, давав їм буквально їжу. Таким також є дух всіх Господніх послідовників в міру того, як вони навчилися від Нього і сталися учасниками духа Його святості. Їхня радість полягатиме не в самозадоволенні, а передусім в тому, щоб «усім робити добро, а найбільш одновірним». «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Гал. 6: 10; Ів. 13: 35).

Оповідання Івана, взяте разом з іншими Євангеліями, показує, що наш Господь радився з апостолами, що робити з натовпом, і загалом вони запропонували, щоб людей відіслати назад, щоб вони могли знайти собі ночівлю та харч в поблизьких селах. Люди настільки захопилися доброю вісткою, що цілком забули про свої потреби. В цій справі наш Господь окремо звернувся до Пилипа, бо його дім був у сусідньому місті Віфсаїді.

Всі апостоли прийшли до загального ви-

сновку, що їм годі сподіватися нагодувати такий натовп. Мабуть, вони були спантеличені, коли послухалися Господньої вказівки посадити людей групами по порядку і пішли роздавати убогу поживу. Але всім вистачило, щоб вгамувати голод, і позostalі рештки були зібрані до сумок (помилково перекладено «кошів»), які дванадцять апостолів носили для їжі, і цього було подостатком для майбутніх потреб. Ось так наш Господь ще раз навчив господарності, ошадливості. Цілком правдоподібно, що учні та натовп могли зробити висновок, що там, де є така влада створювати та розмножувати, немає жодної потреби в ошадливості. Обраний нашим Господом шлях є цінним уроком також на наш час. Він означає, що ті, хто отримує з Господніх щедрот, повинні попри все оцінювати їх і бути дбайливими в їхньому вжитку. Згідно з божественним розпорядженням, здається властивим, що свідоме марнотратство рано чи пізно веде до крайньої нужди.

Господній народ повинен бути уважним, щоб уникати марнотратства – в їжі і буденних справах – не з причини самолюбства і бажання тримати та нагромаджувати, але, як пояснює апостол, «щоб мати подати нужденному» – щоб ми мали нагоду бути наслідувачами нашого Небесного Отця, Котрий постійно дає потребуєчим і обдаровує деякими Своїми благословеннями тих, хто цього вартий і хто не вартий (Еф. 4: 28). Цей самий принцип стосується в якійсь мірі також духовних справ. Ми можемо вживати наші духовні благословення, аж повністю задовольнимось та з вдячністю, але ми не повинні марнувати духовні привілеї, бо вони є Божими вільними дарами. Натомість, ми повинні високо цінувати кожен духовний шматок і збирати їх до купи для майбутнього нашого та інших вжитку. Пам'ять є нашим «кошем», нашою сумкою для харчів, і божественне забезпечення є таким щедрим, що

кожен учень може назбирати повний кіш.

Те саме добре серце, яке змилося над натовпами, кажучи, що вони немов вівці без пастиря, які йдуть за сліпими проводирями і незабаром впадуть в яму величезного лиха Ізраїлю, і яке навчало, зціляло їх та кормило, є таким самим учора, сьогодні і назавжди. Тому знаймо, що Він сьогодні зі співчуттям, повним жалю, дивиться на натовпи так званого «християнства». Він бачить, що відомі доктори фінансів, соціології та теології, хоча сліпі та сповнені суперечками один з одним щодо того, куди йти, все ж таки ведуть людей до великого часу горя, яке наближається. Він бачить натовпи, незадоволені лушпинням людських традицій та філософії, голодних та спрагнених праведності (правди), однак неспроможних бачити її внаслідок упереджень та забобонів, і ведених неправдою через

духовенство та його підлабузників з числа людей. Він бачить темну ніч близького горя, але перш, ніж відіслати людей, Він велить всім, котрі є Його учнями, дати їм щось їсти з духовного харчу, з правд стосовно Царства, які дадуть їм трохи сили і бадьорості під час темної години «часу утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу».

Господь вже достатньо подбав про це якісно і кількісно, даючи Своє благословення, і Він радить кожному зі Своїх особливо посвячених мати віру і йти розповсюджувати цей харч, довіривши наслідки Йому. Брати та сестри, будьмо енергійними в тому, щоб давати хліб життя, «харч у пору» натовпам – тим, хто достатньо голодний, щоб прагнути взяти і їсти. Ті, хто роздає, в кінці побачать, що їхні посудини повні.

R2435 (1899 p.)

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ – ДЕНЬ ЮВІЛЕЮ

Дії апостолів 2: 1-11

«А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди» (Івана 16: 13).

П'ятидесятниця означає п'ятдесятий. Серед юдеїв це була назва одного з найважливіших свят, тобто релігійних святкувань. Як їхній п'ятдесятий, «ювілейний» рік наступав після циклу сім разів по сім років, так само П'ятидесятниця, як ювілейний день, наступала після циклу сім разів по сім днів – після зібрання снопу перших плодів, які приносилися перед Господом як «колиханья». Цей сніп перших плодів, очевидно, зображував нашого Господа в Його воскресінні шістнадцятого дня Ніссан – після того, коли Його вбили як Пасхальне Ягня чотирнадцятого Ніссан (3 М. 23: 5, 6, 15, 16).

В нашій останній лекції ми звернули увагу на факт, що свідками вознесення нашого Господа були одинадцять апостолів, «мужі галілейські». Вони мали бути Його особливими представниками; через їхнє слово інші мали повірити в те, що Він наказав чекати в

Єрусалимі, аж вони будуть обдаровані силою з висоти. Нинішня лекція показує нам, як ті самі одинадцять апостолів, послухавшись Господньої вказівки, знаходилися в горішній кімнаті, перебуваючи в стані молитви та очікування і готовності почати свою місію годувати Його овець та ягнят. З цим погоджується також певний вислів, сказаний пізніше, коли почалося проповідування, що «галілеяни всі ці». Сказано також, що «став ж Петро із одинадцятьма» (Дії 2: 7, 14). Ми не є однозначно поінформовані, що будь-хто інший був присутній в той час, але з попередніх висловів, що інші (загалом до сто двадцяти осіб) бачилися з апостолами і «всі однодушно були на невпинній молитві», можемо логічно припустити, що вони були присутні в той час, коли в день П'ятидесятниці був вилитий Святий Дух, і що вся громада була охрищена Святим Духом, занурена в нього, коли він наповнив місце, де вони зібралися. Натомість немає жодної вагомої причини ставити питання щодо поділених огняних

язиків – що вони осілись на когось ще, окрім апостолів. Вислів каже, що «...на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнилися Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав». Наступний вислів каже, що всі, хто говорив, кому дух давав промовляти, тобто давав язика, були галілеяни. Те, чи були апостоли особливим чином визнані в той час, чи ні, ми маємо запевнення не лише зі слів нашого Господа, але й з наступного об'явлення, що апостоли займали особливе місце стосовно Його Царства, Його Церкви, яке не належало іншим (Ів. 6: 70; Об. 21: 14).

Благословення П'ятидесятниці означало божественне прийняття жертвоприношення за гріх, яке наш Господь, завершивши його на Голгофі, представив в той час Отцю. Злиття Святого Духа на посвячених віруючих становило їхнє зачаття духом до нової природи, тим самим даючи зрозуміти, що їхній осуд як дітей Адама, а також осуд під Угодою Закону скасовано, і що тепер вони є прийняті в Улюбленому і вважаються дітьми Бога, а якщо дітьми, то спадкоємцями Бога, співспадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом, якщо вони лише страждатимуть з Ним, щоб могли також бути разом прославлені (Рим. 8: 16, 17).

Як виникає з вислову нашого Господа та Його обітниць, це було щось зовсім нове. Жодного такого пролиття божественного духа ніколи не було досі стосовно дітей Адама. Справді, жодне таке прийняття та нове зачаття з боку Бога не було можливе, доки не було вчинене та прийняте жертвоприношення за гріх. Єдина схожа річ відбулася тоді, коли Святий Дух зійшов на нашого Господа під час Його посвячення в хрищенні в Йордані. Там Він отримав святого духа прийняття в такому ж значенні, але «без міри», бо був досконалий; натомість ті, котрі прийняли цього святого духа в П'ятидесятницю, отримали його в міру, тобто обмежено (Ів. 3: 34). Хоча всі вони «наповнилися» духом, проте внаслідок вад та недоліків свого організму вони могли отримати лише обмежену міру,

яка відрізнялася в них у залежності від природного темпераменту тощо.

Божий святий дух справді проявлявся різними шляхами раніше, але всі ці шляхи відрізнялися від цього прояву. Наприклад, свята сила Бога ширяла над водою, коли був творений світ (1 М. 1: 2). Також апостол Петро каже, що «звіщали його [пророцтво] святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» – механічно (2 Петр. 1: 21). Далі він пояснює, що речі, які вони промовляли і писали, вони не усвідомлювали, бо сказане і писане ними не було для них, але для нас – в Євангельському віці. Отже, ми повинні розуміти факт, що диспенсація духа веде свій початок від Ісуса, коли Йому було тридцять років. Що стосується інших, то для освячених вона почалася в П'ятидесятницю, як це згадується в цій лекції. Також не слід вважати, що ці злиття П'ятидесятниці та хрищення потребують повторення, бо Святий Дух, вилитий таким чином раз на Церкву, мав пробувати, тривати з Церквою, і не мав бути забраний, щоб потім бути вилитим повторно. Дехто вирішив для себе, що існували часи, коли Святого Духа в світі зовсім не було, але так вони думали, мабуть, тому, що дивилися за ним в хибному напрямку або під хибними впливами. Бувало, що номінальна церква словесних визнавців була настільки переповнена «куколем», що справжню «пшеницю» не так легко було зауважити, проте ми переконані, що Господь ніколи не залишався без того чи іншого свідка, і що навіть в найтемнішу годину середньовіччя в світі були особи з вірного Божого народу – представники тіла Христа, а, отже, ті, хто мав Святого Духа, хто був сіллю землі і світлом світу, навіть якщо темрява довкола них була такою великою, а її вплив таким могутнім, що нам не знайти жодного запису про справжню Церкву, а тільки про відступництво.

Святий Дух, згідно з обітницею нашого Господа, був посланий тільки посвяченому класу і мав перебувати серед класу справжньої Церкви, «тіла Христа». Ми та всі інші, котрі відтоді прийшли до спільності та єдності з

нашим Господом, «Головою тіла, Церкви», увійшли, таким чином, під вплив Святого Духа, нашої законної частки та привілею. Цим Духом ми були зачаті до духовної природи і сталися спадкоємцями всіх надзвичайно великих та дорогоцінних обітниць, які належать «тілу Христа».

Цілком слушно, що Святий Дух мав бути даний з певним зовнішнім проявом та маніфестацією – не лише для того, щоб справити враження та переконати апостолів та першу Церкву, але й з користю для тих, хто мав згодом прийти до єдності з Церквою. Віра повинна мати основу, на яку можна опертися, тобто запевнення, що на початку було пряме визнання жертви Спасителя та божественне прийняття тих посвячених, які мали довіру до Нього. Раптовий вітер слушно представляв Святого Духа, бо слова «дух» і «вітер» походять від того самого грецького слова, і вітер є найкращою ілюстрацією Божого духа, оскільки він є могутнім і водночас невидимим. Поділені, розщеплені язика, «немов би огненні», немов світло, також були відповідними символами, що навчити Церкву про божественну силу, яка мала зійти на неї.

У вигляді язика вона представляла вплив, який Бог мав вжити протягом цього Євангельського віку як знаряддя Свого духа у виконанні праці, яку відтоді Він мав намір здійснювати, бо «Богові вгодно було спасти віруючих через дурість проповіді» (1 Кор. 1: 21). Такий шлях проповідування не є дурістю, бо є Божим шляхом, проте він є настільки іншим шляхом виконання діла від того, який обрала б тілесна людина, що на її думку це нерозумний шлях. Справді, на початку цього віку язика, проповідування були замінені серед Господнього народу на чудесні «дари», але, як пояснює апостол, так не мало бути постійно (1 Кор. 13: 8). Отож після того, як апостоли, котрі самі лише мали владу передавати ці дари, померли, дари самі по собі поступово зникли. Відтоді словесне проповідування було практично єдиним знаряддям, яке Господь вживав для Своєї великої праці покликання та освячення особливого

народу, щоб той був Нареченою, Царським Священством, Тілом Христа.

Дехто помилково пов'язав ці язика, схожі на вогонь, з пророцтвом Івана Хрестителя про Христа, котре говорило: «Він хреститиме вас Святим Духом й огнем» (Мт. 3: 11, 12). Іванові слова не були звернені до учнів, але до мішаної громади слухачів, деякі з котрої були справжніми ізраїльтянами, а деякі, як він це сказав, родом зміїним. Благословення П'ятидесятниці справді було виконанням частини Іванового передбачення, тобто хрещення Святим Духом (Дії 1: 5), але воно не було виконанням останньої частини Іванового пророцтва про хрещення вогнем. Кімната, в якій зібралися учні, не наповнилася вогнем і вони не були занурені в нього – ані буквально, ані образно. Поділені язика, що з'явилися над їхніми головами, не були вогнем, але світлом, що є вдалим символом Святого Духа, а також послання світла, правди та благословення, яке звіщали апостоли. Хрещення вогнем, про яке наперед говорив Іван, сталося пізніше і не в стосунку до вірних Ізраїлю, але до класу, котрий Іван назвав «родом зміїним», – класу, про котрий апостол Павло каже: «Але Божий гнів їх спіткає вкінці». Горе, нищівне горе, огняне горе, в яке весь народ образно поринув і яким був охрищений, і яке закінчилось у 70 році н.е., про що свідчили мільйони загублених життів, мільйонні втрати і повне повалення національної будівлі Ізраїлю, – було знаменним виконанням Іванового передбачення про хрещення вогнем.

Той факт, що Святий Дух у випадку апостолів супроводжувався чудесними проявами, тобто дарами, мовами і т.д., аж ніяк не є доказом більшої прихильності Бога до первісної Церкви, яка мала такі дари, аніж до Господнього народу пізніших часів, коли ці дари припинилися, бо, як звертає на це увагу апостол, було можливо для декого мати ці дари без наявності значної міри духа Господа. Він каже: «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любові не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дар пророкувати, і знаю всі таємниці й

усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любові не маю, то я ніщо!» (1 Кор. 13: 1, 2). Тому ми повинні оцінювати любов до Господа, до братів та до ближніх – діяльну любов, яка робить так, як цього бажає і як про це говорить, – найкращим доказом прийняттого стану для Господа, найкращим доказом наповнення Його Святим Духом, – набагато кращим доказом, ніж наявність вже згаданих «дарів». Отож набагато більшими, набагато ціннішими дарами Духа є дари, які в нас розвиває Дух, тобто плоди Духа – радість, мир, віра, любов тощо.

Новини про дивовижні прояви божественної сили швидко розлетілися містом Єрусалимом, в якому, окрім його звичних мешканців, в цю пору року були прибульці зі всіх довколишніх країв, що розмовляли різними мовами та діалектами. Це дало можливість покірним учням Господа, «людям невченим», почати свою велику працю, до якої вони тепер були повністю уповноважені та наділені силою. Цілком можливо, що цим даром язиків Господь компенсував Своїм учням відсутність кращої освіти та вчинив здібними до праці. У всякому разі в цьому випадку ми не тільки бачимо, що вони зуміли виголосити проповідь на різних мовах, але й пізніше, коли вони подорожували різними землями, ми не зустрічаємо жодної згадки про будь-які труднощі, які могли їх спіткати щодо мов або діалектів, хоча таких було багато серед різних класів та народностей.

Наплив народу в Єрусалим для участі в цьому святі мав релігійний характер: найбільш релігійні юдеї з усіх довколишніх країн та народів (де проживало більше юдеїв, ніж у Палестині) зібралися з цієї нагоди засвідчити пошану Господу, віддати подяку і молитися про обіцяне благословення та Царство. На додаток звичаєм багатьох найбільш релігійних осіб було вирушити до Єрусалиму в похилому віці, щоб там померти. Отже, бачимо, що Господні задуми і людські задуми, які Його провидіння сприйняло прихильно, співпрацювали в той час для успішного представлення доброї вістки про те, що Месія

прийшов; що Він відкупив Ізраїль та світ – на основі пророків та образів; що Він зійшов до Отця як великий Первосвященик Свого народу; що це благословення П'ятидесятниці представляло божественну милість, даровану через Нього і відкрити для тих всіх, котрі справді приймуть Його і стануть Його послідовниками – учнями. Коли ми глянемо на клас слухачів і на чудесну силу, яка спочила на промовцях, нам не дивно, що за такий короткий час навернулося аж стільки – три тисячі (Дії 2: 41).

Нам дано лише невеличкий опис проповідування, а саме: витяг з проповіді Петра. Однак на основі числа навернених стає очевидним, що в цій службі були задіяні всі апостоли. Наслідок їхнього проповідування наведений у вірші 11, де слухачі показані як такі, що кажуть: «...Усі чуємо ми, що говорять вони про великі діла Божі мовами нашими». Усі ці чудесні діла, як нами вже згадувалося, стосувалися смерті та воскресіння нашого Господа і Його доручення, даного Його апостолам, яке вони тепер виконували. Справді, сказано, що апостоли вживали серед них вже інші слова: «Рятуйтеся від цього лукавого роду!», тим самим натякаючи на осуд юдейської церкви та громадської будівлі і на вогонь божественного гніву, горе, яке мало прийти на них незабаром.

Але головною частиною їхніх проповідей були не тиради на адресу юдеїв, але виявлення чудових рис божественного плану. Навіть звинувачуючи правителів та народ у великому злочині, який ті вчинили, розіп'явши Ісуса, апостоли представляли справу якомога більш доброзичливо, кажучи: «А тепер... знаю, що вчинили ви це з невідомості, як і ваші начальники». В цьому ми маємо цінний урок для всіх послідовників Христа, які проповідують в Його імені і хотіли б вивести душі з темряви до спільності з Богом. Правильне, ефективне проповідування сьогодні, як і тоді, це проповідування, яке розповідає про чудові Божі діла для відкуплення людини, а не кидає докори проти номінальної церкви – навіть якщо час від часу потрібно звернути увагу

на огріхи Вавилону, як апостоли вказували на огріхи юдаїзму. Наш шлях, так само як їхній, має бути дуже поміркованим та доброзичливим, а мова – простою, «промовляючи істину з любов'ю» (WBTC).

Живна праця теперішнього часу багато в чому нагадує нам збирання врожаю в Ізраїлі. Сьогодні, як і тоді, ті, до кого звертається Святий Дух, є справжніми ізраїльтянами – «людьми побожними, від усякого народу під небом». Те, що це справді напрямом, яким Святий Дух керує живною працею, видно з того, що однією з вимог цієї праці є не йти за п'яницями, блудниками, аферистами, злодіями та пройдисвітами, а намагатися годувати Господні вівці та ягнята – намагатися представляти теперішню правду, харч у пору, побожним людям з кожного народу. І такою, віримо, є Божа воля для нас. Тому ми радимо, щоб кожен з Господнього народу, коли він намагається звіщати благодать Бога, пам'ятав слова Господа, що ми маємо годувати Його вівці та Його ягнята, а не гайнувати час з козлами та вовками, якщо ми завважили, якої вони вдачі, – за винятком, якщо це є для того, щоб їх прогнати або показати їхній справжній характер вівцям.

Наше доручення це – «звіщати Добру

Новину» покірним, а не впертим та облудним; перев'язувати зламаних серцем, а не намагатись розбивати тверді серця. В Господа є Свій план як поводитися з кам'яними серцями в час горя, яке є поряд, а також під час Тисячолітнього віку, в якому буде вжита потрібна сила, щоб приборкати зло та відчинити їхні очі та вуха розуміння. Сьогодні наше доручення – йти до тих, хто має вуха. «Хто має вухо, хай чує». Того, хто не має вух, щоб слухати це послання, і хто не має серця, щоб оцінити його красу, не треба переконувати або сперечатися з ним, але мудро і спокійно полишити його власному неуцтву та засліпленню аж прийде Господній властивий час розігнати пелену темряви, густої темряви, яку сатана навів на людей. Краще тих, хто не виявляє жодного оцінювання благодаті Бога, залишити в незнанні та в оковах забобон, бо коли б в теперішньому часі їхні забобони ослабли, це не принесло б їм жодної користі, і навіть було б на шкоду іншим. Пам'ятаймо, що Євангельське послання має зібрати особливий Господній народ, малу черідку, а що стосується світу, то Євангелія сьогодні є лише на «свідощтво».

R2819 (1901 p.)

ІСУС ВЖЕ НЕ Є ТІЛОМ – ТЕПЕР ВІН «ДУХ»

«І в яким тілі [вони] прийдуть?» (1 Кор 15: 35).

В травневому номері видання «Вартової Вежі» ми обговорили факт воскресіння і показали на основі слів св. Павла, що коли б Бог не мав на меті воскресіння, тоді ті, хто заснув у смерті, загинули би як німі тварини. Ми простежили з апостолом запевнення, що Христос був піднятий з мертвих і став першим плодом зі всіх, хто заснув сном смерті. Інші, натомість, були лише тимчасово збуджені – як, наприклад, дочка Яіра, Лазар, приятель Ісуса, та син вдови з Наїн.

Однак жоден з цих випадків не вважався воскресінням, бо сказано, що Ісус є першим плодом з-посеред тих, котрі спали. Їхнє про-

будження мало тільки тимчасовий характер, і вони незабаром знову потрапили в сон смерті. Вони не мали повного воскресіння – анастасіс, – підняття до досконалості життя, яку викупна праця Ісуса гарантує Адаму та всьому його роду, якщо вони охоче приймуть її на умовах Нової Угоди.

Пам'ятаєте, в нашій останній статті ми показали з Писання, що обітницю воскресіння має не тіло, а душа, – що до шеолу, гадес, стану смерті пішла душа нашого Господа і що Бог підняв Його зі смерті на третій день. Ми зауважили труднощі, в які потрапило все християнство внаслідок небіблійної теорії, що має воскреснути тіло. Зараз ми

продовжимо дослідження і звернемо увагу на подальші труднощі стосовно того, куди нас, як віруючих в слова Христа, запровадила ця неправда, і особливо стосовно воскресіння нашого Відкупителя.

ЩО ПШЛО ДО НЕБА?

Панівною думкою в розумі християн щодо смерті та воскресіння Ісуса є думка, що Він не помер, коли здавалося, що Він помер; що Він, істота, душа, не міг померти; що, замість того, Він пішов до неба і потім, на третій день, повернувся, щоб забрати тіло, яке було розп'яте; що згодом, через сорок днів, Він забрав його до неба; що відтоді Він має це тіло; що Він буде мати його всю вічність, спотворене шрамами від цвяхів на руках та ногах, від терня – на чолі і від списа – на боці. Яка жахлива річ! Як дивно, що нас завжди мала вводити в оману така небіблійна та нерозсудлива теорія! Дехто намагається переінакшити справу, підсовуючи думку, що тіло нашого Господа є прославлене – що воно сяє і це сяєво, мабуть, робить його рани ще більш виразними.

АБСУРДНІСТЬ ТЕОРІЙ, ЩО ДІЙШЛИ ДО НАС ІЗ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ

Наші приятелі методисти ще не змінили свого бачення цієї справи, а саме, «що Він зійшов на висоту, забравши з Собою Своє плотське тіло і все, що до нього належало, і осівсь по Божій правиці». Цей середньовічний вираз правильно підкреслює, що плотське тіло не було Господнім тілом, але що Він, душа, забрав його з Собою як багаж. Вираз «і все, що до нього належало», правдоподібно стосується Господніх сандалів, палиці і того одягу, який воїни не поділили між собою під час Його розпінання – якщо, звичайно, Він мав ще якийсь одяг! Але нашим дорогим приятелям методистам хочеться переконатися, що нічого не зосталось.

Все це погоджується з теорією, що святі, коли вони помирають, йдуть до неба, а потім повертаються і забирають свої тіла «і все, що до них належить», – тобто того, що створювало незручності, і чого вони були позбавлені протягом століть! Яку велику

ношу «того, що до них належить», можуть забрати деякі, і скільки видів усяких речей, не сказано. Також не дано подробиць про тих, хто пізніше носив їхній одяг і т.п. Але нам цього досить, якщо лиш воно допомогло нам побачити безглуздя наших теорій, принесених із Середніх Віків, – якщо воно збудило нашу думку і бажання дослідити Біблію стосовно згаданої важливої та цікавої теми.

ЩО КАЖЕ СВЯТЕ ПИСЬМО?

Біблійне викладення цієї теми у всіх відношеннях є розсудливим, послідовним та узгодженим. Св. Павло каже, що «є тіло звичайне, є й тіло духовне». Він зовсім не хоче сказати і не каже, що духовне тіло є прославленим людським тілом. Зовсім навпаки. Він заявляє, що «тіло й кров посісти Божого Царства не можуть» – не дивлячись на те, якими прославленими вони можуть бути. Людська істота настільки відрізняється від духовної, що св. Павло говорить: «ще не виявилось, чим ми будемо» (Хом.) в нашій переміні воскресіння, і Святе Письмо навіть не намагається дати нам пояснення.

Біблія лише стверджує, що як ми тепер носимо образ земного, Адама, так шляхом славної переміни воскресіння отримаємо частку в природі та подібі Другого Адама, нашого славного Господа. Ми будемо подібні до Нього і будемо бачити Його як Він є. Зауважте, що ми повинні зазнати переміни зі стану тіла та крові до духовних умов силою воскресіння, щоб ми могли бачити Його як Він є. Справді, це доказує, що наш Господь Ісус вже не є плоттю, як був свого часу – «за днів тіла Свого» (Євр. 5: 7).

ВІДМІННІСТЬ МІЖ НЕБЕСНИМИ ТА ЗЕМНИМИ ТІЛАМИ

Наш вірш звертає увагу на відмінність між тілами з неба і тілами з землі, земними тілами, і говорить, що вони відрізняються славою. Він розповідає, що перший Адам був вчинений живою душею, людською істотою, але наш Відкупитель, Котрий упокорився і взяв земну природу, «для перетерпіння смерті», таким чином стався Другим Адамом – Небесним Господом. Тут виразно представлена велика

різниця між Другим Адамом і Першим Адамом. Один був земним, а другий – небесним. Як ми тепер носимо образ земного, так само, у випадку вірності, будемо носити небесний образ нашого Господа, Другого Адама, – після нашої переміни воскресіння.

Св. Павло ілюструє це, кажучи, що нам відомо багато видів організмів на земному, тобто тілесному рівні – в людини одне тіло, в тварин – інше, в птахів – ще інше, в риб – ще інше. Та якою не була б різниця між цими організмами, всі вони є земними. Так само на небесному рівні, на духовному рівні є різноманіття організмів, однак всі вони є духовними.

Наш небесний Отець є Головою, тобто Найголовнішим – «Бог є Дух». Херувими, серафими та ще нижчий ранг ангелів – всі є духовними істотами; також Ісус Христос, наш Відкупитель, після закінчення праці жертвування, порученої Йому, отримав воскресіння до духовного рівня – набагато вище ангелів, усякого уряду і влади, наступне після Отця. Отже, читаємо: «Господь же то – Дух». Ще читаємо: «...Умертвлений тілом, але оживлений [вчинений живим] в душі» (1 Петр. 3: 18, Хом.).

Чим більше ми вивчаємо цей предмет, тим безглуздішими та небіблійними виявляються переконання, які дійшли до нас з Середньовіччя. Наприклад, Святе Письмо виразно стверджує, що наш Відкупитель, до того, як Він став людиною, був духовною істотою – «Однородженим від Отця», «повним благодаті та правди». Залишення Ним духовного рівня, щоб статися Людиною, в Святому Письмі описано як велике приниження, тобто упокорення. Чи логічно припускати, що небесний Отець продовжить на всю вічність це упокорення після того, як воно послужило задуманій цілі? Безперечно, Він нічого такого не зробить!

Біблія розповідає нам, чому Ісус упокорив Себе до людської природи, був «мало чим уменшений від ангелів». Це сталося тому, що людина згрішила, і Відкупитель мав, на основі Закону, бути на такому ж рівні існування, як той, кого Він мав відкупити. Єгова особливим чином наголосив: «Око за око, зуб за зуба»,

життя за життя. Отже, смерть ангела або нашого Господа в Його долюдському існуванні не могла здійснити сплати людської кари і остаточно звільнити засуджений рід. Тому читаємо ще: «Тому тіло Мені приготував» для «перетерплення смерті» (Євр. 10: 5; 2: 9).

БОГ ПОВИЩИВ ЙОГО

Ніхто не сумнівається, що це стосується виключно того, що наш Господь зазнав протягом років, коли Він, «бувши багатий, збіднів ради вас, щоб ми збагатились Його убожеством». Мабуть, неможливо припустити, щоб Отець влаштував такий план, на основі якого вірність Відкупителя в здійсненні відкуплення людини коштувала б Йому вічного убожства, упокорення, деградації до рівня «мало меншого від ангелів», тоді як Церква стала б багатію і досягла духовного стану, набагато вище ангелів – сталася «учасниками Божої істоти» (2 Петр. 1: 4).

Навпаки, той самий апостол, який розповідає нам про упокорення нашого Господа, веде справу до кульмінаційного завершення, кажучи про Його вірність, як Людини Ісуса Христа, до самої смерті – смерті на хресті, а потім переконливо додає, що вірність небесного Отця не могла залишити Його Сина на нижчому рівні: «Тому, – каже апостол, – Бог повищив Його та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я». Це також погоджується зі словами нашого Господа в Його молитві до Отця. Отець представив Йому радість – бути до вподоби Отцю, принести благословення людству, а також радість вивищення, як особливу нагороду слухняності.

Та Відкупитель, незважаючи на всі обітничі вищої слави, як нагороди за Свою вірність, молився до Отця лише такими словами: «... Прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав». В покорі Він не просив жодної нагороди. Він не молився: «Пам'ятай, що Ти обіцяв Мені ще більше вивищення до слави!» Ні, Його цілком задовольняло служіння меті та планам Отця, а тоді можливість вернутися до славного стану, в якому Він був до того, як залишив славу і заради нас стався убогим і прийняв на Себе людську природу. А що сказав небесний Отець

у відповідь на ту молитву? Пам'ятаємо слова Єгови: «І прославив, і знову прославлю!», – Котрий натякнув на ще вищу славу від тієї, яку Він мав, перш ніж стався тілом.

ВІН З'ЯВЛЯВСЯ І ЗНИКАВ

Виникають дві проблеми, на одну з яких можна дати відповідь, а на іншу – ні. Непояснима проблема з'являється там, де людина з тілесним розумом намагається обміркувати дану річ. Натрапивши на інші пункти Божественного об'явлення, вона бачить, що їй цього не збагнути. Св. Павло пояснює, кажучи: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа... і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно». Далі апостол розповідає нам, що всі люди є тілесними людьми, хіба що вони були зачаті Святим Духом. Всі тілесні люди отримують в своєму воскресінні земні, людські тіла, тоді як всі духовні, Нові Створіння в Христі, отримують духовні тіла, як це св. Павло пояснює нам у контексті (вірші 36-50).

Отже, ті наші читачі, котрі ніколи не прийняли Христа і не вчинили повного посвячення всього, що в них є, щоб бути Його учнями, послідовниками Його кроків, можуть знати, що вони не були зачаті Святим Духом (бо лише на таких умовах будь-хто може бути зачатий цим Духом). Тож ми просимо, щоб вони зважали на те, що ми говоримо, і приймали це, так би мовити, умовно аж до часу, коли в Божому провидінні вони зможуть бути зачатими Святим Духом і, відповідно, зможуть зрозуміти духовні речі на зразок згаданих.

Інший клас, який має проблему з цією темою, це духовно зачаті, які захопилися в своєму розумі твердженнями різних віросповідань на рахунок воскресіння тіла. Їм важко відучитися від неправди. Коли ми відвідували різні землі і бачили як язичники тримаються забобон, ми сказали собі, що нам, як християнам, так само важко позбутися наших неправд, як язичникам своїх.

НЕПОСВЯЧЕНІ НЕ МОЖУТЬ РОЗУМІТИ ДУХОВНІ СПРАВИ

Переходячи до питання про те, що має воскреснути, ми зауважуємо факт, що наш

Господь з'являвся в плотському тілі і показував учням шрами від цвяхів та діру, зроблену списом. Але ми, мабуть, випустили з уваги, що Він з'являвся так лише двічі, до того ж тільки на кілька хвилин кожного разу. Інші шість або сім з'явлень протягом тих сорока днів також були дуже короткими і в різних тілах – раз як садівника, інший раз як мандрівника. Третій раз Він з'явився на березі як захожий, а Савлу з Тарсу – як духовна істота, що сяяла яскравіше ангела, «світло із неба, ясніше від світлості сонця». Ми випустили з уваги факт, що ці з'явлення, якщо їх зібрати до купи, правдоподібно не перевищували б і чотирьох годин зі всіх сорока днів, в яких наш Господь бачився з учнями після Свого воскресіння і перед вознесінням. Ми не були надто прискіпливими дослідниками, коли недогляділи ці речі, і забули запитали себе, чому вони сталися саме так.

Тепер ми бачимо більш виразно, чому наш Господь зробив так, як зробив. Його учні були тілесними людьми і не могли зрозуміти духовні речі. Більше того, вони не могли прийняти керівництво Святого Духа, доки Господь не вознісся і не з'явився в присутності Отця за Свою Церкву, щоб вчинити відшкодування за їхні гріхи і зробити їх прийнятними для жертвування разом з Ним. Водночас, коли б Ісус не чекав ці сорок днів – коли б Він вознісся негайно після Свого воскресіння, – тоді учні, приголомшені і спантеличені, не мали б жодного підтвердження Його воскресіння. Для них було б неможливо йти і розповідати людям, що Він встав з мертвих, якщо б вони не мали жодного доказу цього.

І навіть коли б Ісус з'явився їм так, як Савлу з Тарсу, – яскравішим, ніж сонце в полудень, – це не було б для них переконливим та задовільним. Вони могли б сказати: «Дивина, але як нам переконливо поєднати це з життям та смертю Ісуса?» По-іншому справи малися з Савлом із Тарсу. Він потребував чогось, що до кінця могло пробудити його і навчити на всі часи, а через нього інших, що Господь не є Людиною, але – «Духом». На додаток, деякі учні, які вже повірили, змогли дати Савлу з Тарсу запевнення стосовно того, що вони вже

дізнались про воскресіння Ісуса та Його вознесіння.

БІБЛІЯ НЕ МІСТИТЬ ЖОДНОГО НЕРОЗУМНОГО ТВЕРДЖЕННЯ ПРО ВОСКРЕСІННЯ

Господь вжив єдино розумний шлях, щоб допомогти Своїм учням зрозуміти, що Він вже не є мертвий – що Він встав з мертвих, що Він вже не є людською істотою, але прославлений і стався духовною істотою. Дві речі були потрібні і обидві сталися одночасно.

Навіть в тих випадках, коли наш Господь з'являвся в тілі, схожому до розп'ятого, Він дбав про те, щоб ці з'явлення відбувалися в таких умовах, які б однозначно доводили, що Він стався духовною істотою. Він заходив до кімнати, де вони були, хоча двері залишалися закритими, і після кількох слів до них зникав з-перед очей, як це не могла зробити жодна

людська істота і як Він ніколи не робив під час Своєї земної місії. Те, що апостоли збагнули суть, добре видно з аргументу св. Павла, який міститься в контексті. В Біблії немає жодного безглузлого натяку на те, що Ісус має плотське тіло в небі, як це було в наших віровченнях та пісенниках, складених для нас нашими доброзичливими, але короткозорими прародичами, котрі звикли палити один одного на вогнищах, якщо хтось негайно не приставав до такої думки.

«Оплакуєм ми мертвих, та збудяться вони,
Загублені повернуться усі.

Напевне, пережити все це не змогли б ми,
Якби не ці слова святі.

Хто плаче, гляньте вгору, радійте, хто сумний,
Дивіться крізь обітниці на все,

Бо голос той пророчий лунає гомінкий:

«Ось Я творю усе нове!»»

R5025 (1912 p.)

«ПОКИНЬ ТИ ЇЇ, НЕ ЙДИ НЕЮ, УСУНЬСЯ ВІД НЕЇ Й МИНИ»

Притчі 4: 10-19

*«Мій сину, як грішники будуть тебе
намовляти, то з ними не згоджуйся ти!»*

Як би добре чи погано не дотримувався Соломон власних повчань, всі погоджуються, що ці повчання були здоровою мудрістю – такими ж істинними сьогодні, як тоді, коли вони були сказані. Хоча написане Соломоном неможливо поставити на одному рівні з натхненими пророцтвами Святого Письма, той факт, що Господь, як нам сказано, вислухав його молитву про мудрість і дав бажане, і факт, що його писання вважалися частиною священного канону за днів нашого Господа і не відкидалися тими, хто писав Новий Заповіт, а, навпаки, були цитовані, є для нас достатньою гарантією, що мудрість цих притч походить згорі.

В лекції, яку ми розглядаємо, мудрець виступає в ролі батька, що дає добру пораду сину, і було б добре для всіх молодих людей в світі, коли б їхні батьки частіше спілкува-

лися з ними і показували їм користь власного життєвого досвіду. Батьки усвідомлюють відповідальність щодо тих, кого вони привели на світ, стосовно буденних речей, їжі, одягу і т.п. Але чи не мають вони більшої відповідальності відносно культури розуму та серця своїх дітей на стежці мудрості, справедливості, праведності, правди?

Одним зі зростаючих лих сьогодні, навіть серед християн, є схильність батьків і, перш за все, кожного батька, ухилятися від відповідальності, яку він прийняв, коли став батьком. Вони готові цілковито залишити навчання, догани, керівництво, поради для своїх дітей іншим – церковному служителю, вчителям Недільних Шкіл або матерям. Це добре, що діти, чийм батькам бракує належного батьківського інстинкту, мають раду, підтримку тощо інших і, перш за все, своєї матері, але все це не може як слід замінити батьківську пораду, якщо це батько

в істинному значенні слова, котрий дбає про найвищі інтереси тих, хто відданий під його опіку божественним провидінням.

Від такої батьківської байдужності стосовно божественно визначеної відповідальності потерпають не тільки діти: ця річ має зворотну реакцію також на батьків – знехтувана дитина розуміє, що занедбуються її найвищі інтереси, і вона відповідно перестає цінити батьків. Наслідком є дім, де немає пошани до батьків, а, значить, слухняності батькам. В такому домі напевно пануватиме безлад – це нещасний дім. В такому домі християнським благодатям надзвичайно важко пустити коріння і розцвісти в будь-кому з членів сім'ї, хоча інколи таке трапляється навіть у такому місці. Багато батьків надто пізно засвоюють як серйозно вони занедбували виховання правильних принципів у саду серця своїх дітей, дозволяючи їм зарости бур'янами злих нахилів: недобррозичливості, неслухняності батькам, невдячності і т.д. Як ще переконливіше сказати християнським батькам, що треба виховувати дитину так, як це повинно бути: повчанням, а також прикладом, демонструючи терпеливість, доброту, вдячність, лагідність, покору і любов як невід'ємні засади щоденного життя. Такі батьки дають своїм дітям добрий початок, наставляючи на добру путь, – початок, якого вони потребують, вступаючи в життя, і якого вони та суспільство мають право сподіватися від тих, хто привів їх на світ.

Батько Соломон каже, що слухняний син мудрого батька матиме довгі дні, слухаючись добрих рад. Весь життєвий шлях батька повинен показувати його любов до дітей та глибоке зацікавлення їхнім добробутом. Дитина природно схильна бути гарної думки про своїх батьків, цінити їхні поради, хіба що цю дитячу довіру зруйновано жорстоким трактуванням, погрозами та батьківською байдужістю. Діти часто міркують так само правильно як дорослі, а інколи навіть краще, тому вони повинні бути в змозі зробити для себе висновок, маючи для цього докази: (1) що вони мають батьківську любов та зацікав-

лення своїми справами; (2) що батьківський досвід в житті повинен бути вартісним для них вже на самому його порозі, щоб почати його правильно. І хто скаже, що дитина, ведена і підтримувана батьківською радою, не буде врятована від багатьох труднощів, пасток та клопотів в житті, а також від численних хвороб, фізичної кволості і т.п., і не житиме довше? Більше того, батьки, які зацікавлені дитиною і намагаються дати їй уроки з власної книги досвіду, відчують користь від такого перегляду власних успіхів, невдач і помилок в своєму житті і їхніх причин. Тому той, хто виконує свій обов'язок батька, той благословить себе і свою дитину, примножуючи свої роки і роки своєї дитини.

Яке благословення для того чи іншого з батьків дійсно вжити слова 11-го вірша нашої лекції, коли він лежатиме на смертному одрі, звертаючись до дітей: «Бо я тебе навчав доріг мудрості, наставляв же тебе [власним прикладом] на правильні сліди!» Якими благословенними є такі діти; наскільки менше, ніж інші, вони податні спотикатися на життєвій стежині: наскільки ймовірніше вони будуть готові слухати і сприймати голос Небесного Отця і ходити Його стежками.

Справді, ми можемо з користю застосувати цей урок до Божих синів і вважати Бога тим, хто промовляє, адже в святих речах ми лише копіюємо Небесного Отця. Коли ми ще були грішними, Він відкупив нас і Своєю любов'ю та справедливістю притягнув всіх тих, котрі досі були притягнені до Христа як Відкупителя. Прийшовши до Христа за прощенням гріхів, тобто виправданням, через віру в Його кров, ми, тим самим, прийшли до Отця. Власне тоді Небесний Отець звернувся до нас через Своє Слово: «Дай мені, сину мій, своє серце» – свої почуття, свою любов. Хто віддав свою любов, свої почуття Господу, той віддав все, бо наші почуття контролюють нас – на добре та на зле. Коли ми прийняли Господнє запрошення і віддали Йому наші серця, тобто все, що в нас є, живою жертвою, щоб належати до Нього і робити віднині те, що Йому до вподоби,

це сталося не тому, що ми перші полюбили Його, але що Він перший полюбив нас і дав Свого Сина у благанням (сплатою) наших гріхів. І тепер, коли Отець прийняв нас як Нові Створіння в Христі, прийняв до Його сім'ї – через отримання духа прийняття та синівства, – Він промовляє до нас, як до синів, мовою Соломона, щоб ми зважали на Його Слово. Він обіцяє, що коли ми будемо так робити, то роки нашого життя примножаться – дуже-дуже примножаться, навіки.

Всі «навчені Богом» можуть дати свідоцтво того, що 11-й вірш стосується їх і всіх синів Бога: «Дороги премудрості вчу я тебе, стежками прямими проваджу тебе». Всі вони, довіряючи великим та дорогоцінним обітницям Святого Письма, можуть з довір'ям звертатись до 12-го вірша як до пророцтва про божественну опіку над усіма тими, котрі віддали себе під божественний захист та навчання як сини Бога і котрі перебуватимуть в Його любові. Вони переконані, що їхні кроки на духовному шляху, на вузькій стежці будуть керовані Господом, і що в своєму бігу за великою нагородою високого поклику вони не спіткнуться, доки будуть послідовниками на тій стежці, якою Господнє провидіння їх веде: так, все допомагатиме на добре тим, котрі люблять Бога, люблять понад все.

Чим старшим та більш досвідченим стає син – духовний син Небесного Отця або природний син земного батька, – тим більше він повинен оцінювати свідоцтво: «Міцно тримайся напучування, не лишай, його стережи, воно бо життя твоє». В цьому ж напрямку апостол перестерігає Церкву, кажучи: «Через це подобає нам більше вважати на почуте, щоб ми не відпали коли» (Євр. 2: 1). Мабуть, недостатньо лише чути Господнє Слово або лише прийняти його в добре та щире серце. Потрібно міцно його захопитися, щоб поводитися відповідно до нього, щоб впровадити його в кожную частинку нашого ества. Ось так дух правди стає духом всіх дітей Бога, тобто Святий Дух в них перебуває в гармонії, в повній згоді з розумом

Небесного Отця, з Його вдачею, волею.

Чи можна дати кращу пораду чи то тілесним, чи духовним дітям, ніж та, яка представлена в 14-му вірші? Ми повинні пам'ятати, що незалежно від того, як багато ми пройшли по «вузькому шляху», завжди існують стежки, які ведуть убік від нього, – стежки свавілля, пиhi, світських амбіцій, самолюбства, які заохочують покинути пряму стежку, і на які інколи є небезпека потрапити – мимоволі, ненавмисне. Ці стежки спочатку відхиляються від «вузького шляху» так поволі, що, здається, вони дуже мало відрізняються від нього, але поступово вони відходять від нього щораз більше, так що будь-хто з Господнього народу, наповнений духом праведності, правди, любові, зможе скоро зауважити зміну, відмінного духа та відмінну тенденцію.

Всіх пілігримів, які шукають небесного міста, Царства, Боже Слово перестерігає бути дуже пильними в стосунку до всіх хитрощів противника і, перш за все, до його вміння випихати нас з «вузького шляху». Було б добре, щоб ми стереглися, щоб ми звертали увагу на духа усіх, з ким маємо до діла, і відмовлялися йти в будь-якому напрямку, в якому дух святості, покори, чистоти, любові нас не веде. Тож, якщо ми потрапили на хибний шлях, проте наші серця далі є вірні принципу любові, нам не треба далеко йти, щоб ми схаменулися і вернулися по своїх слідах. Але ще краще (як це виражено в нашій лекції) не входити на стежку нечестивих.

Раз ввійшовши, ми, можливо, натрапимо на ті чи інші труднощі, щоб вернутись назад, але безпечний спосіб – ніколи не входити на ці бокові стежки. Одним зі зваблювань з боку противника, яким багато-хто є ведений на розхідні стежки, всупереч своїм обітам посвячення, є така знана людська якість як цікавість. Вони міркують так: «Я знаю, що це неправда і що в цьому є поганий дух, але мені хочеться побачити і дізнатися: знання зла буде мені на користь». Але пам'ятаймо, що власне цікавість матері Єви і відсутність

боязні знехтувати Господнім наказом спровадила на неї, як першого зловмисника, труднощі, і це нагадує нам слова апостола: «Та боюсь я, як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попустилися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й чистості, що в Христі» (2 Кор. 11: 3). Мудра людина намагається закарбувати собі урок того, щоб не захоплюватися злом, не куштувати його і не намагатися потрапити в межі його впливу, кажучи: «покинь його, не йди ним, усунься від нього й мини».

Дух свободи є частиною духа Господа, духа правди, і жоден християнин не повинен переоцінювати цю свободу, ані не повинен надто заповзято використовувати те, що «Христос для волі нас визволив», ані не може з належною пильністю уникати будь-якого «ярма рабства». Це перетворює свободу в вірну мішень нападок з боку противника. Він навіть підсунув цей аргумент нашому дорогому Відкупителю: використати власну свободу – наказати каменю статися хлібом тощо. Єдиний безпечний і властивий шлях для Божих дітей це – йти пильно слідами нашого Відкупителя і Попередника, Христа Ісуса, і уникати всякого вигляду злого – уникати вживати свободу там, де була б хоч найменша небезпека бути введеним в спокусу та в гріх. Зауважте, що наш противник ніколи не спокушував нас відносно свободи, доки наш Господь не зробив нас вільними. Рабство, з якого ми були звільнені нашим Відкупителем, було рабством Гріха. Ставши вільними, ми в посвяченні представили наше тіло живою жертвою Отцю, щоб бути прийнятими як сини в Його духовну сім'ю. Це означає, що ми добровільно відмовились від усіх людських прав, свобод та привілеїв, приймаючи замість цього божественну волю, представлену в божественному законі і підсумовану одним словом – Любов.

Зробивши цей крок, ми вже не маємо свободи робити щось всупереч цьому закону Угоди, Любові, – так само, як Бог не має свободи робити всупереч їй. Тому ми повинні ретельно вивчити всі речі, випадки

та справи життя, які нам трапляються, щоб противник, бува, не відвів нас з «вузького шляху» самовідречення, самопожертви, щоб він не звабив нас робити щось всупереч Слову нашого Отця, наперекір Його духу любові. Отож якщо якась стежка має хоч найменший вигляд злого або хоч в найменшій мірі протидіє духу нашого закону Любові, ми (як слухняні сини Бога) повинні «покинути її, не йти нею, усунутися від неї й минити».

Далі ми маємо опис (вірші 16, 17) тих, хто, ставши слугами Гріха, має задоволення від неправедності. Ми всі знаємо про грішні характери (про чоловіків та жінок), котрі справою свого життя зробили переслідування інших: в фінансовому, моральному та громадському відношенні; про осіб, для котрих, здається, головною метою в житті є робити зло і зваблювати інших до чинення зла. Часто, як це сказано в 17-у вірші, їхнє життєве заняття приймає власне цю форму заманювання необережних. В такому сенсі їхньою їжею та питтям є чинення зла: так вони заробляють на життя.

Також нам прикро визнати, що ми знаємо про схожий клас, так чи інакше введених в оману, слуг сатани, котрі, здається, перетворили це в справу свого життя. Вони приймають гарну платню за те, що спотворюють і навіть лихословлять характер і план Небесного Отця: це їхній бізнес – заманювати необізнаних і зв'язувати їх забобонами. Ще інші радіють тим, що вони завдають лиха, сіють незгоду, поширюють плітки, злобу, ненависть, чвари, змушують спотикатись і потрапляти в пастку, вводять в оману духовних синів Бога. Вони не задовольняються тим, що ці злі принципи діють в їхньому власному серці, а є активними знаряддями великого противника в насаджуванні кореня гіркості і запровадженні на манівці тих, хто прагне ходити праведним шляхом. І якщо вони не живуть за своїми злими вчинками буквально, то, принаймні, їхнє духовне життя (злий дух), їхнє світло стає темрявою. В будь-якому випадку Господні діти та діти світу повинні обминати таких, бачачи

несправедливість їхньої поведінки і не маючи ні спільності, ні згоди з їхніми злими вчинками, ані не виявляючи прихильності в жодному відношенні.

Наступні два вірші показують нам дві стежки, дають їх загальну характеристику і, перш за все, показують їхнє завершення. Оскільки немає нікого абсолютно справедливого, «нема праведного ані одного», ми повинні зрозуміти, що посилення на «праведного» тут означає посилення на виправданих Божих дітей – умовно виправданих вірою. З такої точки зору весь цей урок можна трактувати як пророцтво або повчання для виправданого класу цього Євангельського віку. По відношенні до кожного з Господній дітей – кожного з виправданих синів – справджується те, що його стежка крізь життя повинна бути зростаючим світлом та благословенням, – стежкою особистого поступу та благословення інших завдяки світлу знання правди.

Проте сказане, віримо, стосується перш за все усієї Церкви в цілому – Голови і Тіла: Христос є Тим Справедливим, а ми – Його виправданими членами. Наш Господь був великим Світлом, яке прийшло у світ; Його посвячені послідовники є Його представниками в світі, котрі прагнуть, щоб їхнє світло сяяло перед людьми, і щоб вони прославляли їхнього Отця на небесах. Стежка цієї Церкви, Голови і Тіла, лежить крізь пустинний стан і нічну темряву, «морок», який вкриває народи світу загалом. Божественна милість до цього посвяченого святого Тіла полягала в тому, що світло божественного Слова сяяло на стежку поступово. Про це світло батько Соломон писав, пророко символізуючи Тіло Христа, кажучи: «Для моєї ноги Твоє слово – світильник, то світло для стежки моєї». Ось так Голова Тіла був просвічений Божим Словом і ведений під час виконання божественної волі – аж до смерті; так само кожен член Тіла був ведений тим самим світильником правди.

Ми маємо запевнення, що жодна частина стежки справжньої Церкви ніколи не була

залишена в темряві, ані не буде – навіть до кінця віку. Як сказав апостол: «А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій». Вірш, який ми розглядаємо, здається, гармонізує з цим твердженням, що стежка Справедливого сятиме все більш і більш виразно (освітлена світильником, Божим Словом) аж до досконалого дня. Оскільки ми ще не досягли досконалого дня, то не можемо знати, наскільки яскравіше наш світильник може сяяти в майбутньому; однак ми точно знаємо, що він сьогодні сяє більш яскраво, ніж будь-коли досі, для всіх тих, хто йде «вузьким шляхом». В його світлі ми можемо бачити, як ніколи досі, славу божественного характеру, показану в божественному плані спасіння для людства. Ми можемо бачити також наше власне становище, як Божих синів, виправданих дорогоцінною кров'ю і покликаних бути спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом, настільки чітко та виразно, як це не було відоме дотепер. Але все це світло, це зростаюче світло, в міру того, як ми наближаємось до досконалого дня, йде від нашого Світильника, передбаченого Богом, – Біблії.

Хоча Біблія світить на стежку справжнього Тіла Христа, посвяченої «малої черідки», вона не проливає жодного особливого світла на стежку світу, тобто жодного світла, з якого світ міг би мати особливу користь. Світло, яке могло б бути спрямоване на стежку світу, мабуть, повністю поглинається тінями, які, навпаки, збивають їх з пантелику та бен-тежать. Про це також говориться в нашій лекції: «Дорога ж безбожних як темність: не знають, об що спотикнуться».

В світлі нашої стежки Тіло Христа тепер бачить, що ми є в «Дні Помсти» і що проходить випробування тих, котрі назвалися іменем Христа, – випробування, щоб переконатися, щоб відокремити істину від фальші, а також щоб зробити поділ між справжніми, стійкими «мудрими дівчатами», які вірно йдуть за Господом зі самопожертвою, і «нерозумними дівчатами», які прагнуть подобатися

і Господу, і світу, і зазнають невдачі в обох випадках. Наш світильник показує нам, що як тільки випробування в номінальній Церкві закінчиться, вибухне великий час горя: «час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу». Наш світильник звертає нашу увагу на великого каменя спотикання на стежці світового прогресу під час його теперішньої ходи. Він показує нам, що християнський світ має незабаром спіткнутися об Камінь Спотикання і Сkelю Спокуси, об які спіткнувся образний Ізраїль вісімнадцять століть тому, – що християнський світ має спіткнутися об другу присутність Христа, як юдейський народ спіткнувся об перший прихід, і що теперішнє спотикання буде означати крах християнства, так як спотикання тоді означало крах юдаїзму.

Світло на стежці Справедливого – стежці Христа – показує, що теперішній суспільний лад християнства має спіткнутися і зазнати краху в часі анархії, бо прийшов час на встановлення Божого Царства, і світ не є в стані серця бути готовим його прийняти, тому люди перебувають в темряві щодо нього: «Не знають, об що спотикнуться», хоча усвідомлюють, що ми живемо в осо-

бливих часах і що існує велика небезпека спіткнутися об щось в темряві, яка, як вони розуміють, їх оточує.

В згоді з цим у нашому Господньому Слові є твердження стосовно випробування згаданого дня Господа: «Як злодій» і «немов сітка... він прийде на всіх, що живуть на поверхні всієї землі [світу загалом і, перш за все, християнського світу, котрий, вчинивши угоду з Господом, живе всупереч їй і тому є названий «злим» – як той слуга, котрий заховав Господні гроші в землю і повернув Йому невикористаними]» (Лк. 21: 35). «А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій». Про ці самі класи пророк каже: «...І цього не зрозуміють усі несправедливі, а розумні зрозуміють» (1 Сол. 5: 2-4; Дан. 12: 10).

Тому, дорогі брати, прислухайтесь, як сини Бога, до Отцівського Слова якомога уважніше, щоб ми не обрали хибні стежки, але щоб йшли точно, дбайливо і пильно «вузьким шляхом» посвячення, самовідречення, покори, любові, на якому сяє світло Світильника Правди і який єдиний веде до Царства.

R2388 (1898 p.)

ПЕРЕСТОРОГА СВ. ПЕТРА ДЛЯ СТАРШИХ

*«Тож покоріться під міцну Божу руку,
щоб Він вас Свого часу повищив»
(1 Петра 5: 6).*

Прийнявши Божественну благодать та знання Божественного наміру, Господній народ має певні амбіції – властиві та правильні, які треба як слід вжити, врегулювати та які треба спрямовувати. Ніхто не повинен бути без амбіцій, гідних похвали. Ми не можемо собі уявити Бога без амбіцій. Ті, котрі мають мало амбіцій, або не мають жодних, живуть ілюзорним життям, зробивши дуже мало для себе чи інших, і, як правило, зазнають невдачі у всьому, за що беруться.

Проте існують шляхетні та ганебні амбіції. Деякі люди мають амбіції стати великими,

шанованими; інші мають амбіції керувати; ще інші – здобути багатство, громадське становище або титули і почесні в людей. Все це самолюбні амбіції, однак вони становлять рушійну силу, яка рухає світ сьогодення – в громадських, політичних, бізнес і навіть релігійних колах. Це погані амбіції. І навіть якщо не всі вони виллюються в зло, всі вони самолюбні і ведуть до зла. Багато-хто є зваблений самолюбними амбіціями робити речі, які їхнє сумління не схвалює.

Християнин поставив перед собою найшляхетніше зі всіх прагнень. Бог кличе зі світу народ для Свого Імені. Для таких Він висуває найвеличніші прагнення. Вони запрошені статися співспадкоємцями з Ісусом Христом нашим Господом. Це – амбіція, яка

надихає їх розвивати найвищі якості розуму та характеру, щоб приготуватися бути в одній громаді, товаристві та спільності з Небесним Отцем і Господом. Маймо цю величну амбіцію завжди перед собою як стимул до найбільш наполегливого намагання слухатися Слова Господа.

Хто обирає цей шлях, той дуже до вподоби Отцю. Йому треба виконати велику працю, і Він шукає людей для її виконання. Ісус Христос є на чолі цієї великої праці, і Його Царство має керувати світом і благословити його, щоб в грядущих віках Бог міг показати надзвичайне багатство Своєї благодаті в Своїй доброті до нас (Еф. 2: 7). Хто оцінює це високе покликання, той прагне бути там, куди Бог запросив його. Хто не дбає про те, що Бог запропонував, або хто не бажає підкоритися умовам, не повинен починати бігти за нагородою.

Ті, котрі мають небесні прагнення, не повинні забувати, що вони мають цей скарб нової природи в земних посудинах. Для цього класу є похвальним прагнення служити один одному і будуватися взаємно в найсвятішій вірі. Наречена має себе приготувати (Об. 19: 7). Тож вони повинні приготувати себе і допомогти іншим з дорогої Божої сім'ї.

НЕБЕЗПЕКА, ЯКА КРИЄТЬСЯ В СТАРШИНСТВІ

Прагнути становища єпископа, пастиря, це – хороша амбіція (1 Тим. 3: 1). Якщо хтось належним чином береться за те, щоб пасти стадо, він не матиме часу для інших занять. Кого покликано до становища старшинства серед Господнього народу, той повинен вважати це за честь і привілей від Господа. Потрібно дуже вважати, щоб прагнути цього не заради брудного зиску, а зі щирого серця (1 Петр. 5: 1-4). Але, прагнучи цього становища, нехай кожен пам'ятає, що існує небезпека розвитку пихи та бажання захопити владу.

Ті, котрі мають високий привілей служити в якості Братів Старших, повинні стежити за собою, щоб вони не панували над Господнім спадком. Їм слід пам'ятати, що вони не

є Головним Пастирем, а лише пастирями-помічниками. Якби хтось мав запанувати над стадом, він приніс би кривду не тільки собі, але й Церкві, бо, роблячи так, він розвивав би духа пихи.

Св. Петро говорить нам, що «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать» (1 Петр. 5: 5). Тому, якщо хтось в Господній службі є покірним, то його шлях не лише йде на користь зібранню, але є єдиним шляхом, яким хтось може здобути становище в Царстві. Старшинство є почесним становищем, яке не тільки містить в собі пов'язані з цим великі привілеї, але й несе велику спокусу та велику небезпеку. Св. Яків каже: «Не багато-хто ставайте, брати мої, учителями, знаючи, що більший осуд приймемо» (Як. 3: 1).

Апостол закликає тих, які є старшими, робити те, що слід робити. «Тож покоріться під міцну Божу руку». Все діється могутньою силою Бога, якою Він дозволяє всім речам співпрацювати для добра. Ми не можемо стати на перешкоді Божественній волі. Ми можемо лише дозволити гордості або марнославству шкодити нашому поступу, але не можемо завдати шкоди Божому Плану.

Ми всі прагнемо обрати найкращий шлях служити іншим і при цьому здобути велику нагороду. Св. Петро показує нам цей шлях: «Покоріться». Як виразився поет:

«Боюсь торкатися того,

Що так багато значить...».

Цей дух зробить нас дуже обачливими, щоб не розвинути в собі гордості, пихатості або бажання панувати над іншими. Отже, впокорюємось і пам'ятаймо, що Бог особливо благословитиме тих, хто більш скромний, більше довіряє Господу, і у властивому часі підвищить їх – в Другому Приході нашого Господа.

Щоправда, інколи тих з Господнього народу, в кого покірний розум, менш поважають в Церкві, аніж декого, в кого недостає такої важливої якості характеру. Серед людства є загальна тенденція поводитися пихато. Люди радше готові мати того, хто їздитиме їм по голові, аніж лагідного та стриманого.

Тому ми навряд чи сподобаємось їм. Але шукаймо те найкраще, що вони хотіли б бачити в нас. Пам'ятаймо, що ми маємо служити Господу Його способом, і наша головна відповідальність перед Господом є за нас самих. Ми повинні впокоритися під могутню руку Бога, щоб Він міг підняти нас у властивому часі.

ГОРДІСТЬ ВІД ЗНАННЯ ПРАВДИ Є ШКІДЛИВОЮ

Всі ці речі показують нам, що властивим станом для нас є стан покори. Почуттям нашого серця повинна бути не гордість, але покора, приниження, вірність.

Самолюбство породжує пиху. Самолюбний дух жадібно забирає собі все, що йому здається добрим та вартісним – багатство, вченість, почесні, славу та признання людей. Здобута міра цих скарбів веде самолюбну душу до почуття самовдоволення, незалежності та байдужості до добробуту інших. Цей дух, переростаючи поступово, проте швидко, в зарозумілість та пиху, що відстоює власні інтереси, продовжуватиме дозрівати з кожним спалахом сонячного світла земного достатку. Якщо самолюбство далі буде дозрівати, воно побільшиться до ганебних розмірів і радітиме самозвеличенням, хизуючись уявною значимістю та величчю почесностей і звеличення.

Наскільки легшим та мудрішим є шлях покори! Покірний дух не шукає свого, не надимається, не намагається спекулювати надуманими цінностями, не думає про себе більш високо, ніж слід думати, але думає помірковано, уникаючи переоцінювати або недооцінювати власні здобутки та досягнення. Покора прагне завжди вести справи на твердій основі, хоча і законно домагається справжнього оцінення і справжнього торжества Божественної похвали та милості.

Багато-хто схильний хвастатися Правдою, мов би ми дали початок цій Правді. Як це безглуздо! Ми не створили жодної правди. Ми лише позбулися деяких хибних погля-

дів, які досі засліплювали наші очі. Правда є Божою. Він дозволив нам заглянути з темряви неуцтва та забобонів до Правди Свого Плану. Коли б людина, яка побачила гарну картину, хвалилася мов би вона намалювала її, ми б сказали: «Чоловіче, ти ж не намалював цю картину. Ти лише дивишся на неї. Якщо говорити про неї, тобі немає чим хвалитись».

Ми не створили жодної частини Божого Плану Віків. Коли б ми намагалися це зробити, ми б зазнали невдачі. Отже, напрямок наших думок має бути такий: «Ходи, я тобі покажу, що Бог влаштував, що Він зобразив». Ось так ми прославимо Бога і станемо допомогою іншим; бо до якої міри ми проявляємо пиху або сором'язливість в стосунку до Правди, до такої міри ми шкодимо собі та іншим. Світ скаже: «Ми маємо таких самих здібних докторів теології в своїх віровизнаннях як ви – так само мудрих, щоб вчити нас Правди».

Отже, правильною річчю було б від самого початку дати зрозуміти, що ми маємо правильного духа – покірнього, слухняного духа Учителя. Бог дає нам побачити в Його Слові речі, для яких у Нього є властивий час, щоб увімкнути світло. Сама картина існувала весь час, але хмари та темрява робили її невиразною, і ми не могли побачити її красу. Зараз світло ввімкнено і, як висказався поет:

«Дивні речі Біблія являє».

Замість самовпевненості мудрість радить не довіряти собі, пам'ятаючи власні слабкості та вади, і мати більшу пошану до Бога та довіру до Нього, яка, більш ніж щось інше, зміцнить нас і дасть можливість відступитися від зла нашого стану гріхопадіння.

Безперечно, нелегко йти стежкою покори, постійно стримуючи людські прагнення і утримуючи жертву на вівтарі, доки вона не буде повністю спожита. Але, власне, суть у тому, що ми повинні виконувати наше власне спасіння до Божественної природи зі страхом та трепетом, щоб не втратити право на нагороду, обіцяну вірним переможцям,

які пильно йдуть слідами нашого блаженного Попередника, Котрий був покірного та скромного серця (Фил. 2: 8, 12).

Якщо ми є покірними та відданими, Господь робить нас Своїми вибраними посудинами, щоб нести Своє ім'я іншим. Отож

звільнившись від власного «я» і наповнившись Його Духом та Його Правдою, ми можемо йти далі, міцні в Господі Сил Небесних та в Його потужній Силі виконувати геройську службу як воїни Хреста.

R5185 (1913 p.)

ГОЛОВА МАЄ КЕРУВАТИ ЧЛЕНАМИ ТІЛА

“Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє. Бо як не повтікали вони, що зреклися того, хто звіщав на землі, то тим більше ми, якщо зрікаємося Того, Хто з неба звіщає” (Євр. 12: 25).

Ці слова звернені не до світу, але до членів Тіла Христа, – до тих, котрі залишили світ і вступили в стосунки угоди з Богом.

Апостол буквально перед тим змалював сцени, які відбулися біля гори Сінай, де Бог через Свого ангела розмовляв зі Своїм образним народом Ізраїлю. Далі він каже, що коли суворе покарання прийшло на всіх в Ізраїлі, котрі не послухалися голосу, який дав їм заповіді, то ще суворіше покарання буде для тих духовних ізраїльтян Євангельського віку, котрі, прийшовши до життєво важливих стосунків з Божим Сином, як члени Його містичного Тіла, відмовляться слухати та підкорятися.

Щоб в людському тілі панувала злагода, кожен член повинен швидко відгукуватися на те, що диктує голова. Уявімо собі, що моя рука мимовільно нервово смикається, і коли розум наказує руці підняти склянку з водою, щоб напиться, рука, судорожно тремтячи, несподівано кидає склянку через плече і випліскує рідину. Що діється з моєю рукою? Вона хвора; порушено зв'язок між нею та головою, тому рука відмовилася слухатися наказів голови. Або ж уявімо собі, що моя кінцівка паралізована, тому, коли моя голова наказує їй рухатися, вона залишається нерухомою і відмовляється нести тіло. Зв'язок між цим членом і розумом припинився, тому сигнал від голови не отримано. Яке замішання, яку проблему це створило для мого тіла!

Так само з Тілом Христа. Якщо якийсь

член Тіла стає духовно хворим, якщо порушено досконалу злагоду між Головою, Ісусом Христом, і тим чи іншим членом, у всьому Тілі виникнуть клопоти і нездужання. Якщо зв'язок зруйновано зовсім, то член стає непотрібний і є видалений з Тіла. Наш Господь зображує цю річ тоді, коли називає Себе Виноградиною, а членів Свого містичного Тіла – галузками, кажучи, що кожна галузка в Ньому, що не приноситьиме плоду, буде відтята.

ГОЛОВА – НАЙВАЖЛИВІШИЙ ЧЛЕН

До якої дбайливості повинна надихати ця думка кожного члена Христа! Ми повинні розуміти, що самі по собі ми є нічим. Ми є лише скромним знаряддям, яке Бог вживає для здійснення Свого дивовижного Плану.

Жоден з нас взагалі не потрібен для Його задумів. Це дуже велика милість, що Отець дозволяє нам співпрацювати в Його великому ділі під головуванням Свого Сина Ісуса Христа. Бог створив План і виконує його згідно зі Своїми власними задумами. Наш Господь Ісус є важливим фактором у здійсненні Божих намірів.

Нас запрошено не для того, щоб бути керівниками, а для того, щоб виконувати вказівки, бути слухняними. Найбільше благословення, яке ми можемо мати, це мати право співпрацювати з нашим великим Головою, Котрий під доглядом Єгови, великого Голови над усім, керує працею.

Шляхом досвіду та спостереження сама по собі насувається думка, що, мабуть, буде значна кількість відтятих від членства в Тілі Христа, і навіть більше того, – відтятих від усякої надії майбутнього життя. Ані тепер, ані будь-коли не може знайтися жодного

місця в Божій сім'ї для тих, хто свавільний та впертий, хто не є ведений Господом і шукає власний шлях та зрікається Того, Хто з неба звіщає.

В Євреїв 10: 28, 29 апостол каже, що ті, котрі не послушалися Мойсея, “немилосердно повмирали”. Далі він говорить про тих, котрі приймуть “гіршу кару” (Хом.).

Оскільки Ізраїль був образним народом, то кара смерті, яка приходила на нього за деякі провини, була лише образом на кару смерті, яка мала прийти на тих з Духовного Ізраїлю, які добровільно не слухаються голосу Бога, Котрий промовляє до нас через Свого Сина. Кара, яку понесли уперті члени природного Ізраїлю, була лише тимчасовою, бо протягом Тисячолітнього Віку вони збудяться і матимуть нагоду разом з усією рештою світу прийняти Христа і ввійти під вимоги Нової Угоди, яка діятиме в той час. Але ті, котрі протягом теперішнього Віку просвітилися, були зачаті Божим Святим Духом, але відпали – зреклися вірності Христу, – потраплять під покарання Другої смерті – повне зникнення.

Отже, це і є “гірша кара” (Хом.), про яку згадує апостол. Ця кара смерті – без надії повернення – буде заподіяна також тим зі всього світу, котрі в той час випробування в наступному Віці будуть добровільно неслухняні голосу Бога, Котрий промовлятиме через великого Посередника Нової Угоди – Христа, Голову і Тіло – Ісуса та Його Церкву.

ЗЛІ НАСЛІДКИ ВІДМОВИ ВІД СВІТЛА

Ось аргумент апостола: “Огляньтесь, брати, на історію Ізраїлю в минулому. Побачте, як час від часу вони нехтували посланнями, які Бог посилав їм устами ангелів та Мойсея, слуги Бога; як часто їм траплялися лиха за непослух та нехтування, і як багато з них понесли кару смерті. Якщо кара була такою суворою за недбальство під Законом, даним через Мойсея, то якими будуть наслідки недбальства та вчинків наперекір словам Того, хто зараз промовляє з неба, – коли вони

вважають кров Угоди, якою були освячені, звичайною річчю, буденною річчю, і чинять всупереч Духові благодаті – всупереч Богу, ігноруючи Його єдиний задум для поєднання!” (Євр. 6: 4-8; 10: 26-31; Дії 3: 23).

Є особи, які ніколи повністю не посвятилися, які ніколи не стали на Господньому боці, але мали значне знання Правди. Вони почули істинне Послання Євангелії; вони відчували її силу, її слухність; вони збагнули в своєму серці, що це – Боже Послання. Вони відчували, що воно в якійсь мірі притягує їх. Однак з певної причини вони відвернулися від Небесного Голосу. Вони не належать до класу, до якого звертається апостол в нашому вірші, бо Послання до Євреїв, як і всі апостольські Послання, звернені до “святих братів” (розділ 3: 1), “святих”.

Всі, котрі почули Євангельське Послання з тією чи іншою мірою розуміння та сприйняття, мають стосовно нього певну відповідальність. Відвернутися від часткової міри світла означає зробити черствим власне серце. Здається, що той, хто відкинув це Послання, до певної міри зрозумівши його важливість, вже ніколи не буде притягнений до нього в такій самій мірі, як попередньо. Це Послання вже не здаватиметься йому таким чудовим, як перший раз. Хто зумів заглянути в майбутнє, хто чує зараз про доброту Бога, і не м'якне від думки про власну недосконалість та потребу в Спасителі, можливо, ніколи не прийме Божу милість, навіть в наступному віці, коли нагода реституції буде відкрита для всього людства. Ось думка, над якою всі, хто чує, повинні добре поміркувати (Рим. 2: 4).

Проте ніхто не стає повністю відповідальним, доки він не ввійде в стан духовного зачаття, бо ніхто не може бути випробуваний стосовно вічного життя, доки він спершу не звільниться від вироку Адамової смерті. Вирок першої смерті має бути скасований, перш ніж когось можна знову поставити на випробування життя або смерті. Отже, бачимо дивовижну милість Бога в задумі, що ті, котрі тепер мають увійти в Христа, не є

поставлені на випробування в ту саму мить, коли вони чують про Христа, коли дізнаються, що двері повернення до Бога відчинені для всіх, хто погодиться на ці умови.

СТРАЖДАННЯ ХРИСТА В ТІЛІ

Той, хто то намагається наблизитися до Бога, зауважить, що кожен крок наближення приносить йому благословення, бо він іде в правильному напрямку – до виправдання вірою.

Однак він ще не ввійшов на повне випробування, повну пробу. Наближаючись далі, навчаючись більше про Бога, очищаючись більше від природного бруду плоті, як наслідку гріхопадіння Адама, він остаточно приходить на роздоріжжя. Тут він бачить, що далі йти неможливо, якщо повністю не посвятитися Богу. Він також розуміє, що йому неможливо здобути якесь становище перед Богом, доки наш Відкупитель Сам не прийме його і не представить його Богу; і що наш Господь Ісус не прийме нікого, хто не віддав себе цілковито і без застережень Отцю через Сина.

Ось тут для нього наступає момент істини. Хто приходить до цього місця і віддає себе беззастережно, той є прийнятий Господом Ісусом, на основі Отцівського Плану. Негайно після того, як Господь прийняв особу, яка віддає себе в посвяченні, Він приписує їй, як тому, хто представляє себе, заслугу Своєї жертвної смерті і вважає її Своїм тілом. Тоді і Отець приймає це тіло і дає зачаття такій особі до нової, духовної природи. Ось так тіло Христа було в процесі жертвоприношення впродовж цього Євангельського віку.

Спершу наш Господь Ісус представив Своє власне тіло. Потім, коли Він завершив цю працю, Він з'явився в присутності Бога і вчинив убагання за гріхи всіх, котрі мали йти Його слідами, – Церкви (Євр. 9: 24).

Як тільки наш Господь вчинив убагання за Своїх послідовників, Отець одразу прийняв їхні жертви, як це було показано в даруванні їм Святого Духа в П'ятидесятницю. Тож всі віруючі впродовж цього Віку отримали за-

чаття від Святого Духа відразу після того, як Отець прийняв їх через великого Заступника Церкви. Тіло цих посвячених вважалося тілом Ісуса (Дії 9: 4, 5). Христос страждав в тілі увесь Вік. Ось так ми бачимо виконання вірша Святого Письма, який говорить, що ми “доповнюємо недостачу скорботи Христової” (Кол. 1: 24).

Різні вірші розповідають нам про те, що власне зараз є час, щоб страждати з Христом, і що потім прийде час ділити Його славу. Св. Петро каже, що пророки давнини говорили про страждання Христа – Ісуса, Голови, і всіх членів Тіла, – а також про прийдешню славу. Ця слава настане одразу після того, як довершаться страждання. Хто матиме частку в стражданнях зараз, матиме також частку в грядущих благословеннях слави, честі та безсмертя – Божественної природи (1 Петр. 1: 10-12; 2 Тим. 2: 11, 12; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4; 1 Ів. 3: 1, 2; Як. 1: 12).

СКЛАДОВІ ТІЛА ХРИСТА

Господь Ісус вважає плоть членів Свого Тіла власною плоттю. Отож думка полягає в тому, що в ширшому значенні людські тіла Церкви становлять частину плоті нашого Господа.

Тому бачимо, що теперішнє духовне Тіло Христа складається з духовно зачатої нової природи Нових Створінь Христової громади, яка замешкує ці земні намети і день за днем намагається привести їх до стану жертвування в усіх відношеннях. Відомо також про прославлене Тіло Христа, що складатиметься лише з “більш ніж переможців”, після того, як відділяться дві громади, які не зуміли вчинити своє покликання та вибрання певним.

Святе Письмо повідомляє нас, що ті, котрі становлять Тіло Христа в плоті, остаточно будуть розділені на три класи, – після застосування нашим Господом випробувань та перевірок. Перший клас становитиме Тіло Христа в славі, “більш ніж переможців”, згаданих св. Павлом в Рим. 8: 37. Другий клас складатиметься з тих, котрі не були

цілковито вірними Угоді Жертви, складеній з Господом, і котрі остаточно змушені втратити свої місця в Тілі. Згодом вони вийдуть з великого горя, яким закінчиться цей Вік, і матимуть одяг, вибілений в крові Агнця. Вони будуть стояти перед Престолом, з пальмовим віттям в руках, замість сидіти на Престолах, зодягнувши корони (Об. 7: 9-17; 3: 21; 20: 4, 6; 2: 10). Третій клас буде складатися з тих, хто відкинув свою Угоду з Богом і тому знає кару Другої Смерті.

Під час Євангельського віку Бог має справу тільки з тими, котрі становлять ці класи. Він не приймає нікого, хто не досяг пункту повного посвячення, бо на випробуванні життя або смерті є Нове Створіння, а не плоть. Хто стається Новим Створінням, той чує голос Бога особливим чином, бо духовно зачатий клас отримує, так би мовити, новий слух і новий зір, і Нові Створіння можуть розуміти духовні речі, можуть чути і бачити як ніколи досі.

ОСВЯЧЕНІ ПРАВДОЮ

Дуже важливо, щоб всі духовно зачаті зберігали в своєму серці таку відданість і ходили в житті так послідовно, щоб вони могли бути Тілом Христа в славі. Наш Господь і далі звертається до цього класу; тому кожному з нього треба бути обачним, щоб нічого не зректися з того, що Голова каже Своїй Церкві. Воля Голови має виконуватися Тілом.

В Своїй останній молитві наш Господь, перебуваючи з учнями, молився за них: “Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда” (Ів. 17: 17). Ми не можемо освячуватися без Божого Слова. Його не може замінити ніщо. Тож слухаймо Його Голос, який промовляє до нас звідти. Він каже нам, що ми є в Школі Христа, Котрий стався нашим Вчителем. Через Його навчання, через пророчтва та різні життєві досвіди Він навчає Своїх учнів покори, лагідності, терпеливості, довготерпіння, братньої ввічливості, любові. Хто не навчився покори, той ще навіть не вивчив перший урок в Школі Христа. Покора

є основою любові. Також дуже важливою є лагідність. Груба та невихована особа не є в відповідному стані бути вжитою Господом. Вона повинна стати лагідною, щоб не кривдити братів і не бути для них спотиканням. Їй треба навчитися братньої ввічливості, щоб любити їх, бути для них допомогою. Це і є Господній Дух.

Ми повинні статися такими покірними, такими смиренними і допитливими, щоб завжди – яким би шляхом Бог не посилав нам вказівки, чи то через випробування, чи труднощі, чи хворобу, чи словами книги, брошури або гімну, – ми були готові вчитися. Все, що розсіює наш морок, наше нещасття, наші забобони, що веде нас з темряви до дивного світла Бога, є напевно від Нього, бо ми не можемо це робити самі від себе.

ГОЛОС, ЩО ПРОМОВЛЯЄ З НЕБА

Божий Голос лунає сьогодні по всій землі, промовляючи гучніше, ніж будь-коли досі, і кажучи нам, що світ є на межі великої зміни епох, – що Відкупитель має незабаром прийняти Свою велику владу та царювання. Нехай ті, котрі чують, вважають, щоб не зректися Послання цієї години. Якщо вони зречуться Того, Хто промовляє з Неба, – як більшість з них це робить, – то горе, яке на них прийде, буде ще суворіше: “скорбота велика настане... якої не було з первопочину світу аж досі й не буде” потім.

Багато століть тому, коли була укладена Угода Закону біля гори Сінай, посередником якої був Мойсей, Голос Бога потряс землю. Св. Павло, пророчо знаходячись в сьогоднішньому дні і звертаючи увагу на той час, каже, що Божий Голос ще раз потрясе не лише землею – суспільством, – але й небесами – церковною владою (Євр. 12: 26-29). Уважно слухаймо цей голос. Будьмо покірними і виховуймо риси характеру, які приготують нас до того, аби бути вжитими Учителем, щоб звіщати про Нову Епоху і про благословення, які надходять для всього людства через Царство Месії.

18 січня на 85 році життя закінчив свій посвячений життєвий шлях багаторічний редактор Зоріння і Господній слуга бр. Володимир (Вальтер) Гречук.

Нижче наводимо останнє свідоцтво бр. Вальтера, яке він продиктував, перебуваючи на лікарняному ліжку, щоб прочитати його на новорічному зібранні в Вінніпезі.

“Дорогі Брати.

Я хочу подякувати всім братам за їхні відвідини, відкритки та молитви. Я їх всіх дуже ціную. Я знаходжуся в лікарні, тому не можу сьогодні бути на зібранні. Я передав своє свідоцтво брату Давиду і він прочитає його від мого імені. На 2011 рік я обрав для себе слова “Знайдіть час бути святими”. Важливою річчю є те, що ми повинні “знайти час”.

Ми повинні знайти час, щоб читати. Ми повинні читати стільки, скільки зможемо. Я радив би щонайменше одну годину щодня.

Ми повинні знайти час бути на зібраннях, бо дуже важливо для всього Господнього народу бути на стількох зібраннях, на скількох для них можливо. Я мав радість бути на багатьох зібраннях у Вінніпезі і зустрічався з братами на конвенціях в Канаді, Сполучених Штатах, Франції, Польщі та Україні.

Ми повинні знайти час служити. Як братам відомо, я мав багато нагод служіння. Український журнал Зоріння започатковано в 1937 році. Я посвятився в 1948 році і почав допомагати в цій праці і робив це відтоді, аж потрапив в лікарню, і зараз брати на Україні взялися за цю справу. Брати, ми повинні робити те, що можемо. В моїй теперішній ситуації це неможливо на 100 відсотків, але є як є, і ми знаємо, що Господь дає нам труднощі і ми приймаємо їх. Дуже важливо пам'ятати, що Господь дає нам нагороду. Ми знаємо, що ті, котрі перейшли завісу, є блаженними.

Я передаю особливу любов всім братам. Прошу пам'ятати мене в своїх молитвах і я пам'ятатиму братів в своїх.

Бр. Вальтер.”

А ось кілька слів з особистих спогадів сина брата Вальтера Давида

“...Мій батько, завдяки своєму характеру і своєму посвяченню, був різним чином прикладом для нас і для багатьох інших. Всю решту нашого життя ми будемо пам'ятати скільки всього він зробив, пам'ятати те, як він це робив, як він розмовляв з нами і т.д. Особливо дбайливим він був в тому, щоб все занотовувати і тримати в порядку. Яскравим прикладом цього є праця над Зорінням. Як ми вже казали, він вів всю кореспонденцію, зберігав всі замовлення на літературу і т.п. і все це було підшите у вигляді книг. Він був дуже дбайливим в тому, щоб відповісти кожному, хто йому писав. Працювати за комп'ютером було для нього задоволенням, бо це було набагато легше порівняно з ручною друкарською машиною, яку він використовував попередньо. І він завжди запитував мене, навіть в той час, коли був в лікарні, чи немає листів для нього... В лікарні він з полегшенням сприйняв звістку, що брати на Україні зможуть вибрати статті для Зоріння, бо сприймав цю відповідальність надзвичайно серйозно. Сумно було дивитись, яких великих зусиль це коштувало йому протягом останніх місяців, бо сили поступово покидали його. Він завжди цікавився братами, був радий будь-якій звістці про них і розмовляв про них до кінця. Ми вдячні за те, що могли жити поряд з кимось, хто був для нас таким прикладом служіння Господу.”

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Вітаю Вас, дорогі Брати і Сестри по Вірі та Любові до нашого Господа Ісуса Христа. На порозі Новий Рік 2011. Щоб Господь рясно благословив Вас і Ваші сім'ї. Я думаю, що Ваша праця на Господніх нивах приносить гарні плоди, урожай. Журнал З.Н.Д. це дуже хороші лекції, які допомагають духовно рости. Я від усієї душі вдячна Вам, хто докладає до цього Свою працю... Я щаслива, що є у мене рідня, Божий народ, який досліджує Святе Писання, бо це документ Божий, завірений Богом. Вся відповідь, – знайомитися, читати Слово Боже. Це є Світло, і з часом перестанеш блудити. Так? Дорогі мої, я Вас прошу передайте привіт Братам і Сестрам з Вінніпега, Канада, і найкращі побажання, щоб серця наші горіли любов'ю до Господа нашого та до ближнього. Як зможете, то посилайте мені журнал З.Н.Д. і на 2011 рік. З повагою до вас Ніна Вакалюк.

Добрий день дорогі брати і сестри. Мир вам і ласка від Бога... Повідомляю вас дорогі брати і сестри, що я уже більше як 10 років получаю З.Н.Д., але я жила трохи в Херсонській області, г. Скадовськ, і браття з Канади по моєй прозьбе висилали туди, а тепер знов переїхала жити в своє село... Я дуже вдячна Богу і вам, що маю всі томи. Багато не приймають і не розуміють, що все має свій час до сповнення і що загальне розпізнання правдивого Месії і Його царства прийде через повернення назад Патріархів і пророків... Нехай Божа любов і милість буде з вами по всяк час і дасть вам сили і терпіння на праці ниви Господньої. З пошаною до вас найменша сестра в Господі Кодовбецька Анна.

ОГОЛОШЕННЯ

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг "Виклади Святого Письма"
 - Том 1 – "Божественний план віків" (укр. та рос.)
 - Том 2 – "Надійшов час" (укр. та рос.)
 - Том 3 – "Нехай прийде Царство Твоє" (укр. та рос.)
 - Том 4 – "Битва Армагеддону" (укр.)
 - Том 5 – "Примирення між Богом і людьми" (укр.)
 - Том 6 – "Нове Створіння" (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається **безкоштовно**

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Протягом багатьох років від часу свого заснування в 1937 році він був добрим помічником для всіх, хто прагне краще пізнати Божу волю та виконувати її в своєму житті. Листи, які ми часто отримуємо від вас, власне про це свідчать. Фрагменти деяких листів ми публікували на останній сторінці видання. Ми вдячні всім, хто написав до нас слова потіхи та заохочення. Навіть якщо це коштувало вас зусиль і вам довелось витратити кілька гривень зі своєї скромної пенсії чи заробітку, повірте, що благословення, яке ми всі від цього отримуємо, неможливо виміряти жодними матеріальними речами. Просимо також вибачення за те, що ми не змогли відповісти на всі ваші листи. Найважливіше, щоб над всім цим була Господня рука, бо, там де є Господній Дух, там є справжня воля. Просимо надалі писати нам. Нехай Господь благословить в цьому році ваші зусилля і допоможе вам краще пізнати Свій план та Свою волю стосовно вас.